

## ÎNCHEIERE

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Dumitru Mardari  
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de  
Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Sorin Stati împotriva  
Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea datoriei și repararea  
prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, prin care a  
fost admis apelul declarat de Stati Sorin casată în parte hotărârea primei instanțe și  
emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii

constată:

La 19 februarie 2013, Sorin Stati a depus cerere de chemare în judecată  
împotriva Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea în folosul  
lui a compensației, a plăților suplimentare de întârziere și repararea prejudiciului  
moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 29 aprilie 2009, a fost angajat în cadrul  
Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” în funcție de director al Centrului de  
Prelucrare și Transportare a Poștei a Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei”, în  
baza contractului individual de muncă nr. 16, cu operarea modificărilor. La  
03 august 2009 a fost semnat un acord suplimentar.

Afirmă că la 17 februarie 2010 i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 29 p din  
22 ianuarie 2010 și nr. 65 p din 17 februarie 2010, prin care a fost concediat din  
funcția deținută. Drept temei de concediere au fost indicate prevederile art. 86  
alin. (1) lit. (t) Codul muncii.

Sușține că conform pct. 12.2, introdus prin acordul suplimentar din  
03 august 2009, în caz de desfacere a contractului individual de muncă din  
inițiativa angajatorului, salariatului i se achită compensație în mărime de 10 salarii  
medii lunare.

În această ordine de idei, consideră că suma ce urmează a fi încasată în  
folosul lui constituie 87370,00 lei, rieșind din faptul că salariul mediu lunar  
constitua 8737,00 lei.

Subliniază că potrivit art. 330 alin. (1) lit. (b) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care acesta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. În caz de reținere, din vina angajatorului a salariului, a indemnizației de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți convenite salariatului, i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere 0,1% la sută din suma neplătită.

Menționează că reieșind din prevederile normei citate și caracterul obligațiilor angajatorului de a achita salariatului compensația, consideră oportun de a fi încasate plăți pentru fiecare zi de întârziere. Suma plăților per zi este de 87,37 lei raportate la 1094 zile, constituie 95670,15 lei.

Mai invocă că prin neachitarea compensației i s-a cauzat prejudiciu material și suferințe psihice.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 166,167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, încasarea de la ÎS "Poșta Moldovei" în folosul lui compensația în mărime de 87370,00 lei, plățile suplimentare de întârziere în mărime de 95670,15 lei și prejudiciul moral estimat la 20000,00 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Centru mun. Chișinău din 19 noiembrie 2013, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014, a fost admis apelul declarat de Sorin Stati, casată hotărârea primei instanțe, cererea de chemare în judecată depusă de Sorin Stati împotriva ÎS „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea compensației de concediere și a plăților suplimentare de întârziere a fost scoasă de pe rol pe motivul nerespectării procedurii prealabile.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 24 septembrie 2014 recursul declarat de către Sorin Stati reprezentat de avocatul Roman Pascari a fost admis. Casată integral decizia Curții de Apel Chișinău cu remiterea pricinii la rejudecare în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2015 s-a respins apelul declarat de Sorin Stati, fiind menținută hotărârea primei instanțe din 19 noiembrie 2013.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 24 ianuarie 2015 s-a admis recursul declarat de Sorin Stati, a fost casată decizia instanței de apel din 27 ianuarie 2015 și expeditată cauza pentru rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016 a fost admis apelul declarat de Sorin Stati, casată hotărârea primei instanțe din 19 noiembrie 2015 și adoptată o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial. A fost încasat de la Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” în beneficiul lui Sorin Stati compensația în mărime de 87370 lei, în rest pretențiile cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și prejudiciul mora au fost respinse ca neîntemeiate. A fost încasată de la Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1965,83 lei.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău a fost corectată eroarea materială evidentă din decizia instanței de apel din 28 ianuarie 2016, fiind introdus corect anul emiterii hotărârii contestate „19 noiembrie 2013” în loc de „19 noiembrie 2015”.

La 05 iulie 2016, ÎS”Poșta Moldovei” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate cu emiterea hotărârii prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind tardivă și neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Obiectează că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, apreciind în mod arbitral probele anexate la materialele cauzei.

Având în vedere prevederile art. 355 alin. (1) lit. b) Codul muncii, susține că intimatul a încălcat vădit prevederile normei stipulate, reieșind din faptul că ordinul de concediere nr. 65 p din 17 februarie 2010, i-a fost adus la cunoștință în aceeași zi, cererea de chemare în judecată fiind depusă la 19 februarie 2013.

Consideră că concluzia instanței de apel precum că cererea de chemare în judecată a fost înaintată prin intermediul poștei nu și-a găsit confirmare, probele anexate la materialele dosarului, confirmă doar faptul expedierii unei scrisori, iar la materialele cauzei nu este anexat nici un plic care ar confirma depunerea cererii de chemare în judecată prin intermediul poștei.

Menționează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudență, indică rolul jucat de termenele de prescripție, care este de o importanță majoră atunci când interpretat în lumina principiului securității raportului juridic ca o garanție a procesului echitabil, dreptul de acces la instanțe trebuie să fie un drept efectiv, fără a fi un drept absolut, care nu a fost luat în considerație de către instanța de apel.

Remarcă că prin ordinul nr. 398 din 18 noiembrie 2009, au fost anulate adausurile la salariile de funcție și indemnizațiile stabilite.

Afirmă că dreptul pretins de Sorin Stati cu privire la plata compensației în mărime de 10 salarii medii luare, a încetat de drept odată cu anularea compensației respective, care nu a fost contestată de către intimat.

Relevă că dreptul de a pretinde recunoașterea încălcării dreptului cu privire la compensație, a încetat încă la 18 noiembrie 2009.

În context, consideră că acordul adițional din 03 august 2009, la contractul individual de muncă nr. 16 din 29 aprilie 2009, cât și clauza prevăzută la 12.2, sunt nule din momentul stabilirii acestora.

Subliniază că instanța de apel a încălcat art. 135 alin. (2), art. 137 alin (1), art. 160 Codul muncii , art. 16 alin. (2) din Legea cu privire la salarizare nr. 847 din 14 februarie 2002 și art. 217 alin (1), 220 alin. (1) Cod civil.

Remarcă că conform art. 217 alin. (1) nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocat de orice persoană care are un interes actual, iar potrivit art. 220 alin. (1) Codul civil, actul juridic sau clauza care contravine normelor imperative sunt nule.

Afirmând în acest sens că acordul adițional din 03 august 2009, la contractul nr. 16 din 29 aprilie 2009, cât și clauza prevăzută la pct. 12.2, contravin prevederilor art. 135 alin. (2), 137 alin. (1) și art. 160 Codul muncii, art. 16 alin. (2), al Legii cu privire la salarizare nr. 847 din 14 februarie 2002, Regulamentul cu privire la salarizare, sunt nule din momentul stabilirii acestora, în temeiul art. 220 alin (1) Cod civil.

Menționează că nu este suficient ca un reclamant să invoce existența unei contestații reale sau a unei plângeri credibile, o creanță poate fi considerată drept o valoare patrimonială în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, numai atunci când are o bază suficientă în dreptul intern, când este confirmat de o jurisprudență bine stabilită, iar, compensațiile au fost stabilite contrar cadrului legal intern.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la data de 19 februarie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 61 vol. II).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎS „Poșta Moldovei” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile

trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de ÎS „Poșta Moldovei”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎS „Poșta Moldovei” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic